

Santíssima Trinitat

UNIR SENSE ANUL·LAR

En aquell temps els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món». (Mt 28,16-20)

* * *

Jesús diu als seus deixebles que bategin *en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant*. Nosaltres acostumem a començar l'oració i algunes accions amb el senyal de la creu i la fórmula trinitària.

Encara que tinguem la Trinitat tan a flor de llavis, sempre ha estat per a nosaltres un *misteri*. I hem fet equivaldre el misteri a alguna cosa enigmàtica que no té res a veure amb nosaltres. Pensem que són «coses de Déu».

Però la paraula «misteri» té també un sentit molt més pròxim a l'home. Diem que «tota persona és un misteri»: cada un de nosaltres té una profunditat, una dimensió que no podem tocar però intuïm que existeix. Sovint ens veiem impotents per expressar tot el misteri de la persona. És com si ens diguessin que expressem la fragància d'una flor o la veu d'una persona estimada: la sentim, experimentem l'alegria de la seva presència, però no sabem descriure-la. A vegades estem físicament molt propers a una persona i tenim la sensació de saber molt poc d'ella, del que passa en el seu cor... La persona és un misteri!

Llavors la revelació de Déu com a Trinitat no és un enigma o trencaclosques. Déu vol apropar el seu rostre i, al mateix temps, ajudar-nos a descobrir el que és la persona humana i a què està cridada.

L'home i la dona són imatge de Déu. I Déu és u i tri. Ens parla d'unió, de comunitat de vida, sense anul·lar la personalitat.

Que l'home i la dona siguin imatge de Déu u i tri, té unes conseqüències per a la vida de família i per a les relacions laborals i socials.

Per una part, s'ha de treballar per la unitat. Però ningú pot pretendre dominar sobre l'altre de forma que anul·li la persona. Unitat sense descuidar la personalitat de cada un. Com Déu, un però tres persones.

La unitat no és la uniformitat. Tota persona té dret a ser escoltada, a ser tinguda en compte, però ningú pot pretendre que tot giri al seu voltant. S'ha de pensar en els altres, sacrificar-se pel bé comú.

Coneixem situacions en què la persona és tractada com un objecte per utilitzar només en el propi servei sense que comptin els seus sentiments, la seva necessitat de ser tinguda en compte.

Coneixem també persones que viuen en una gran soledat, que no tenen possibilitat d'arribar a la unitat perquè no tenen cap relació.

Els creients trebalem perquè la persona humana sigui una imatge més clara de Déu, u i tri, quan trebalem per evitar tota actitud d'opressió sobre les persones i per superar, o com a mínim alleugerir, les situacions de soledat i abandó. Déu u i tri no és un tirà ni un solitari, sinó algú que comunica el seu amor a les altres persones i a la persona humana.

Corpus Christi

CONVIDATS A COMPARTIR EL SOPAR

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?». Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual.

I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne sortiren cap a la muntanya de les Oliveres. (Mc 14,12-16.22-26)

* * *

S'ha dit que no es coneix veritablement una persona mentre no s'hagi menjat amb ella. Quan convidem algú a menjar, volem celebrar alguna cosa, iniciar o reforçar una amistat, segellar un acord, confraternitzar,

compartir. En una paraula, aprofundir i fer més càlida una relació humana.

Jesús sap apreciar el sentit humanitzant de menjar junts. Menja amb els pecadors com a signe d'acollida cordial. Presenta el Regne de Déu com un gran banquet en el qual estem convidats a beure un vi nou.

En el relat d'avui, es reuneix Jesús amb els seus en un sopar de gran significat popular. Se celebra ni més ni menys l'alliberació del poble de l'esclavatge d'Egipte. Com tots els anys per aquestes dates, en record d'aquell fet memorable, les famílies sacrifiquen i comparteixen l'anyell pasqual.

Però davant l'eminència de la seva mort violenta, Jesús vol donar un significat nou a aquesta celebració. Serà el seu testament i, a partir d'ara, la celebració d'aquest àpat no serà només un record sinó també una presència. Perquè l'acció de menjar junts constitueix un moment privilegiat de comunicació interhumana, en aquest sopar els comunica el que vol d'ells.

Això és el meu cos i això és la meva sang, sang de l'aliança, vessada per vosaltres. Els està dient a ells i a nosaltres: No ho oblideu, recordeu que entrego la meva persona, la meva vida –el meu cos i la meva sang–. No visqueu com si no haguéssiu rebut res.

El cos i la sang de Jesús, oferts per nosaltres, són un do que ens fa més solidaris entre nosaltres. Els primers cristians deien respecte a l'Eucaristia: «Si compartim el pa celestial, ¿com no compartirem el pa terrenal?... En la comunió, quan el sacerdot diu: “El Cos de Crist”, vosaltres dieu: “Amén”. Aquest Amén significa dir sí

al do de Jesús i dir sí als germans i germanes que Jesús reuneix en una família, tots de la mateixa sang, la sang de Jesús» («Didakhé», segle I. És el document més antic que tenim sobre la vida dels cristians).